

Arrest

nr. 168 401 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 november 2012 houdende weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. VAN ISTERDAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 juni 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid machtigde verzoeker op 16 november 2011 tot voorlopig verblijf voor de duur van één jaar tot 3 november 2012.

1.3. Verzoeker diende op 20 oktober 2012 bij de diensten van de stad Antwerpen een aanvraag in voor de verlenging van zijn tijdelijke verblijfskaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 27 november 2012 een beslissing houdende weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf. Verzoeker werd hiervan op 5 februari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"E.(...) Y.(...), M.(...)
Geboren op (...) te (...)
Nationaliteit: Marokko
Verblijvende te (...)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 03/11/2012 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene werd gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van art 9 al 2 en art. 61/7 van de wet van 15/12/1980 zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2009 en art 25/2 § 1 van het KB van 08/10/1981. Betrokkene is houder van een EG-verblijfsvergunning voor Langdurig Ingezetene in Spanje en werd gemachtigd om langer dan 3 maanden in België te verblijven in de hoedanigheid van werknemer op basis van de bekomen arbeidskaart B (...) voor rekening van X.(...) / Antwerpen, als slachterijarbeider en geldig tot 04/10/2012.

Betrokkene werd in het bezit gesteld van een A-kaart geldig voor de duur van de arbeidskaart + 30 dagen, namelijk tot 03/11/2012 op basis van onze instructie van 16/11/2011 met de volgende voorwaarden voor verdere verlenging van de kaart:

"De verlenging van de verblijfstitel is afhankelijk van het voorafgaand akkoord van de Dienst Vreemdelingenzaken, en van de voorlegging van:

een geldige arbeidskaart B+ op basis van deze activiteiten beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat betrokkene (en zijn gezinsleden) ten laste valt (vallen) van de Belgische Staat (aan te tonen aan de hand van geldige arbeidsovereenkomst, loonfiches en recent attest OCMW)"

Betrokkene staat zijn tewerkstelling voor de maanden tussen oktober 2011 en september 2012 met loonfiches van X.(...) en legt ook het bewijs voor niet ten laste te zijn van de Belgische Staat door middel van een attest van het OCMW van 22/10/2012. Ook legt betrokkene een arbeidsovereenkomst voor rekening van de firma R.(...) / Deurne opgesteld 21/08/2012 en voor onbepaalde tijd, maar er wordt geen geldige arbeidskaart voorgelegd voor deze activiteit. Later legt betrokkene een nieuwe arbeidsovereenkomst voor rekening van (...) P.(...) S.(...) / Antwerpen met ingang vanaf 15/11/2012 als helper-beenhouwer, maar ook hier wordt geen geldige arbeidskaart voorgelegd voor deze activiteit.

Betrokkene meldt geen aanvraag tot het verkrijgen van een nieuwe arbeidskaart B meer te kunnen doen gezien het verstrijken van zijn verblijfsvergunning. Echter was betrokkene ervan op de hoogte gesteld in ons schrijven dd. 16/11/2011 dat hij bij de aanvraag tot verlenging van zijn verblijfskaart, tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag vóór het verstrijken van die verblijfskaart, reeds een nieuwe arbeidskaart B zou moeten voorleggen. Het was aan betrokkene om de arbeidskaart dan ook tijdig aan te vragen met het oog op de verlenging van zijn verblijfskaart.

Door het ontbreken van een geldige arbeidskaart kan betrokkene geen activiteit uitoefenen die hem in staat stelt te "beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen". Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

(...)"

1.5. Tevens op 27 november 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 13 februari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie M.(...) E.(...), attaché wordt aan de genaamde E.(...) Y.(...), M.(...), geboren te (...), op (...) die de nationaliteit van Marokko heeft, het bevel gegeven om binnen de dertig (30) dagen het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

X 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

REDEN VAN DE BESLISSING :

De A-kaart van betrokkene is verstreken sinds 03/11/2012 en kan niet worden verlengd.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing houdende weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“(...)”

Overwegende dat het tijdelijk verblijf van verzoeker ten onrechte niet verder wordt verlengd;

Dat verzoeker voldoet aan alle voorwaarden van nationaal recht:

1/Dat hij een geldige arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd,

2/Dat hij heeft bewezen niet ten laste te vallen van de Belgische staat, en dit thans nog steeds niet het geval is daar hij wordt onderhouden en opgevangen door zijn familie (zie bundel concludant stuk 3)

3/ dat hij tijdig, hetzij voor het verstrijken van de A kaart een nieuwe arbeidskaart heeft aangevraagd. Dat verzoeker echter niet wist dat de arbeidskaart verbonden was aan een bepaalde werkgever.

Dat verzoeker aldus heeft voldaan aan de gestelde voorwaarden.

Dat de bestreden beslissing aldus niet gemotiveerd is.

Dat het middel gegrond is.”

In een tweede middel, dat eveneens gericht is tegen de beslissing tot weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf, getiteld als *“Schending van de richtlijn 2003/86/EG”* (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), oppert verzoeker het volgende:

“(…)

Overwegende dat de Raad een afweging dient te maken tussen enerzijds de regelgeving van nationaal recht, en anderzijds de richtlijn 2003/86/EG.

Dat voornoemde richtlijn inderdaad niet verbiedt dat de tweede lidstaat (België) bepaalde voorwaarden oplegt aan de betrokkene teneinde aldaar te kunnen werken.

Dat in casu echter duidelijk is dat verzoeker aan alle voorwaarden voldeed en voldoet, zowel wat betreft de voorwaarden inzake het voorleggen van een arbeidscontract alsook de voorwaarden inzake art. 14 e.v. van de richtlijn.

Dat duidelijk is dat verzoeker wel degelijk tijdig de nodige stappen heeft ondernomen om zijn verblijfskaart te verlengen, of te vernieuwen, en dit klaarblijkelijk wordt betwist.

Dat ook duidelijk is dat verzoeker nog steeds een geldig arbeidscontract kan voorleggen en dat de werkgever nog steeds bereid is om hem in dienst te nemen.

Het betreft trouwens een knelpuntberoep (helper slachterij)

Dat de richtlijn vrij verkeer van personen wil waarborgen. Dat de personen die de status van langdurig ingezetene onderdaan van een derde land kan aantonen moet kunnen gebruik maken van het recht van verblijf in een andere lidstaat om daar te werken.

Dat verzoeker door de genomen beslissing van dit recht geen gebruik kan maken.

Dat men moeilijk kan voorhouden dat verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde of binnenlandse veiligheid hetgeen een uitzondering zou kunnen betekenen overeenkomstig art. 17 en 22 van de richtlijn.

Dat de beslissing aldus art. 1 e.v. van de richtlijn 2003/109/EG schendt.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker, als bijlage, twee verklaringen van zijn broers, die stellen hem ten laste te zullen nemen.

3.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden beide aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: “*de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden*” (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze de aangevoerde beginselen geschonden zouden zijn.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (*cf.* RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. Bij het beoordelen van de motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker op 16 november 2011 op grond van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet gemachtigd tot een verblijf van één jaar tot 3 november 2012. Aangaande de verlenging werd volgende voorwaarde bepaald: *“De verlenging van de verblijfstitel is afhankelijk van het voorafgaand akkoord van de Dienst Vreemdelingenzaken, en van de voorlegging van: een geldige arbeidskaart B+ op basis van deze activiteiten beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat betrokkene (en zijn gezinsleden) ten laste valt (vallen) van de Belgische Staat (aan te tonen aan de hand van geldige arbeidsovereenkomst, loonfiches en recent attest OCMW).”* Op 20 oktober 2012 diende verzoeker bij de diensten van de stad Antwerpen een aanvraag in voor de verlenging van zijn verblijfskaart, waarbij hij een attest van het OCMW van 22 oktober 2012 overmaakte, waaruit blijkt dat hij geen aanvraag tot financiële steun heeft gedaan, alsook een overzicht van loongegevens van de firma P., een arbeidsovereenkomst bij de firma R., loonfiches bij de firma X. voor de maanden oktober, november en december 2011 en de maanden januari, februari, maart, april, mei, juni, augustus en september 2012, een arbeidskaart geldig van 5 oktober 2011 tot 4 oktober 2012, zijn A-kaart en zijn paspoort. Op 14 november 2012 maakte verzoeker alsnog een arbeidsovereenkomst bij de BVBA P. over. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 27 november 2012 een beslissing tot weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf omdat verzoeker er niet in slaagde een nieuwe arbeidskaart B voor te leggen.

3.7. Verzoeker meent dat zijn tijdelijk verblijf ten onrechte niet verder werd verlengd, waarbij hij stelt aan alle voorwaarden te voldoen en een geldige arbeidsovereenkomst te hebben voorgelegd en niet ten laste te vallen van de Belgische Staat. Deze voorwaarden staan in de bestreden beslissing niet ter discussie. Met betrekking tot de voorwaarde van de geldige arbeidskaart, stelt verzoeker tijdig een nieuwe arbeidskaart te hebben aangevraagd. De voorwaarde voor de verlenging van de tijdelijke verblijfskaart was echter *“de voorlegging”* van een arbeidskaart en niet het aanvragen ervan. Verzoeker beweert dat hij *“niet wist dat de arbeidskaart verbonden was aan een bepaalde werkgever”*. Deze verklaring van verzoeker komt uiterst bevreemdend over aangezien uit het administratief dossier blijkt dat er zowel voor de firma BVBA P. als voor de firma BVBA R. een arbeidskaart B werd aangevraagd, die respectievelijk op 8 november 2012 en 23 oktober 2012 geweigerd werd. Verzoeker leek dus wel degelijk op de hoogte te zijn van het feit dat de vergunning slechts voor een tewerkstelling bij één specifieke werkgever gold. Met zijn uitleg, dat hij niet wist dat de arbeidskaart verbonden was aan een bepaalde werkgever, slaagt verzoeker er niet in de pertinente overweging uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen dat er geen geldige arbeidskaart B werd ‘voorgelegd’. Terloops merkt de Raad op dat, indien verzoeker het niet eens is met de beslissingen tot weigering van een arbeidskaart, het aan hem was om de nodige beroepsprocedures op te starten.

3.8. Verzoeker werpt in de aanhef van zijn tweede middel een *“Schending van de richtlijn 2003/86/EG”* op en concludeert *“Dat de beslissing aldus art. 1 e.v. van de richtlijn 2003/109/EG schendt.”* De Raad neemt aan dat de opgeworpen schending van de Gezinsherenigingsrichtlijn een materiële misslag betreft, nu verzoeker het in zijn bijhorende uiteenzetting heeft over langdurig ingezetenen. Wat betreft de bepalingen van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, dient te worden aangestipt dat de schending van een richtlijn nooit dienstig kan worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (cf. HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, Ratti, Jur., 1979, 1629) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, nr. C-41/74, Van Duyn, Jur., 1974, 1337). Aangezien richtlijn 2003/109/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde, kan verzoeker zich niet langer dienstig op deze richtlijn beroepen. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zou voldoen aan de voorwaarden inzake tewerkstelling om in aanmerking te komen voor een verblijf in België als langdurig ingezetene derdelander in Spanje.

3.9. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

De twee aangevoerde middelen tegen de beslissing houdende weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.10. In een derde middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt in zijn middel als volgt :

“Overwegende dat aan verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Dat verzoeker inmiddels een leven heeft opgebouwd in België. Dat hij in zijn land van herkomst (Marokko) of Spanje geen enkele band meer heeft en dat bovendien diverse familieleden (broers...) in België wonen. Dat verzoeker zich aldus terecht beroept op art. 8 E.V.R.M.

Dat het middel gegrond is.”

3.11. Door op zeer summiere wijze te stellen dat hij in België een leven heeft opgebouwd, in Marokko en Spanje geen enkele band meer heeft en diverse familieleden in België wonen, slaagt verzoeker er geenszins in om een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen, laat staan aan te tonen dat de bestreden beslissing hiervan een schending zou uitmaken. De Raad wijst er daarbij op dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om op voldoende en precieze wijze aan te tonen hoe artikel 8 van het EVRM geschonden wordt.

3.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN